FARNÍ ZPRAVODAJ
NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

číslo 4 *ročník 10* *říjen 2009*

Ten den svatého Václava...

Toto číslo Farního zpravodaje vychází bezprostředně po třídenní návštěvě Svatého Otce Benedikta XVI. v naší zemi a bylo by asi nejvhodnější, kdybychom na místě úvodníku otiskli některou z jeho homilií a proslovů, které v tyto tři dny zazněly z papežových úst. Ale všechny tyto texty jsou už nyní dostupné na internetu, budou postupně publikovány v katolickém tisku a brzy budou k dispozici v knižní podobě. Emoce radosti a nadšení, které jsme prožívali během tohoto tridua, se usadí a zklidní, a nastane čas k tomu, abychom poselství pastorační návštěvy našeho společného Otce mohli podle osobních dispozic studovat, rozjímat, zamýšlet se nad ním a hlavně je transformovat do vlastního života, jak je jeho hlavním posláním.

Zatím tedy jenom několik slov povzbuzení a drobných podnětů k přemýšlení o „výsledcích“ zastavení Sv. Otce v Čechách a na Moravě: ty „výsledky“ ovšem musíme hledat a nechat působit především v sobě a neutíkat k obecným úvahám o „historickém významu“ a „nezapomenutelných okamžicích“. Jistěže letošní den svatého Václava se nevymaže z dějin české církve, ale především by neměl být smazán nebo zasypán prachem v našich srdcích.

V této chvíli nemohu vyjít ze silného dojmu z nejkratšího projevu Sv. Otce, z oslovení v kostele Panny Marie Vítězné, u Pražského Jezulátka. Organizátoři jako by zprvu v médiích omlouvali toto zastavení, vybočující z původně navrhovaného protokolu, jako osobní přání Sv. Otce. Ale právě ono ve skutečnosti předznamenalo všechno, co se událo v následujících hodinách a dnech v Praze, v Brně a ve Staré Boleslavi. Sv. Otec svěřil svou návštěvu ochraně Matky Boží Vítězné, Matky Naděje a Pomocnice křesťanů a jejího Syna, který nám zde nabízí svou lásku v podobě dítěte, všemohoucího Dítěte-Krále. Papež jako by u jesliček sbíral sílu a důvěru k náročným dnům v Čechách a na Moravě. „Jezulátko nám svou dětskou něhou zpřítomňuje Boží blízkost a lásku. Uvědomujeme si, jakou máme v jeho očích cenu, protože právě díky němu jsme my sami Božími dětmi.“ Z jeho slov jednoznačně zaznělo, že úroveň společnosti se nehodnotí blahobytem, ekonomickými ukazateli, ba ani vzdělaností, ale uplatňovaným vztahem k rodině a dětem. Několika prostými větami oslovil Sv. Otec i děti. Neváhal použít ani těch nejobyčejnějších vybídnutí – „buďte poslušné, vlídné a laskavé“ – a ukončil výzvou, která platí samozřejmě i nám dospělým: „Buďte skutečnými Ježíšovými kamarády a vždy se k němu s důvěrou obracejte. Modlete se za sebe, za své rodiče, příbuzné, učitele a kamarády a modlete se i za mne.“ Byla to snad nejjednodušší, nejpřímočařejší a nejsrozumitelnější slova, která jsme od Sv. Otce slyšeli. Jak pokorně prosí děti o přímluvnou modlitbu za sebe!

Před příjezdem Sv. Otce odpovídal apoštolský nuncius v Praze mons. Diego Causero na otázku, co očekává od návštěvy Benedikta XVI. Mezi jiným zdůraznil pan nuncius dva důležité prvky: oživení smyslu pro jednotu církve, a posílení radostného pojetí církve. „České kostely jsou plné usměvavých andělů a jásajících mučedníků,“ řekl ve své odpovědi. Naproti tomu věřící jako by ještě nenabyli odvahy k radosti, jsou zhusta k sobě nevlídní, nedůvěřiví, zapšklí. Papežova návštěva o svátku svatého Václava by měla přispět k tomu, abychom všichni znovu objevili prameny radosti ve své křesťanské víře. Sv. Otec uvítal naši zemi, svatému Václavu „v dědictví danou, zem líbeznou jak trávník k hrám, zem pohromami odchovanou“, a spojuje se s českým básníkem a s námi všemi v prosbě k sv. Václavu, která jakoby souzněla s jeho svatováclavskou homilií: „Bujarost víry v skleslé vdýchni“

Mojmír Trávníček

Člověk nezískává svou hodnotu tím, že se izoluje, ale tím, že navazuje vztahy s lidmi i s Bohem. Vztahy mají velký význam. To platí i pro národy.

Benedikt XVI.
(srov.Caritas in Veritate, 53)

Nikdo nežije sám. Nikdo nehřeší sám. Nikdo nebude spasen sám. Nikdy není zbytečné ani příliš pozdě na to, abychom se dotkli srdce druhého.

Benedikt XVI. (srov. Spe salvi, 48)

Knihy Makabejské

Dvě knihy Makabejské jsou poslední v řadě dějepisných knih Starého Zákona a zároveň jako chronologicky nejmladší jej uzavírají. Byly napsány až po řeckém překladu SZ (Septuaginta), nebyly součástí židovského biblického kánonu; katolická Církev je uznává za inspirované.(Patří k tzv. deuterokanonickým knihám; protestanté je nepovažují za kanonické knihy. Nový populární překlad BIBLE 21. je rovněž neobsahuje. Název pochází od hebrejského slova „makkabah" (kladivo), které získal jako přízvisko pro svou statečnost Juda, syn kněze Matatiáše, o jehož úspěšných bojích proti násilné helenizaci a krutému pronásledování židovského národa od Antiocha IV. knihy pojednávají. Obě knihy se od sebe výrazně liší. První je objektivní kronikářské vypravovaní značné dokumentární hodnoty, kronika bojů, v nichž vítězství patřilo Židům jako nositelům Zjevení. Pohled na dějiny je samozřejmě náboženský: neštěstí národa je chápáno jako trest za hříchy, úspěchy jsou přičítány Boží pomoci. Tento pohled na historii výrazně vynikne hned v prvních odstavcích, kde na několika řádcích se shrnuje celá historie dobyvatelských úspěchů Alexandra Makedonského, jehož považují světové dějiny dodnes za mimořádnou osobnost: „Dorazil až na konec světa, nahromadil kořist od mnoha národů a země se před ním ztišila. Jeho srdce se vzedmulo pýchou. Vládl územím a národům a knížatům a byli mu poplatni. Potom musel ulehnout a poznal, že umře." Tváří v tvář smrti se jeví všechny dobyvatelské výboje jako nicotnost. Jak jinak je pojata velikost hrdinských obránců víry, obětujících život pro věc Boží, jejichž činy jsou vykresleny do podrobností.

Druhá kniha nenavazuje na první jako její pokračování. Zaměřuje se zejména na jedinečnost jeruzalémského chrámu. Burcuje pozornost alexandrijských Židů, jimž je text prvotně určený, a jejich zájem o osudy chrámu. Odlišuje se i stylem: snad i proto, že na rozdíl od první, napsané hebrejsky (a do řečtiny přeložené) byla sepsána řecky, rétorickým, kazatelským stylem, kterým vyzvedává zázračné Boží zákroky stejně jako krutost a hrůzy pronásledování. Zdůrazňuje se naprostá důvěra v Boha. Nezapomenutelně podmanivá je mj. sedmá kapitola, která popisuje umučení sedmi bratří a jejich matky. – Největší věroučný význam dnes vidíme v tom, že Makabejské knihy vypovídají jednoznačně o zmrtvýchvstání, o posmrtné odplatě, o významu modliteb za zemřelé a o přímluvě svatých.

1.kniha Makabejská vznikla podle biblistů pravděpodobně v letech 134-63 př. Kr., druhá pravděpodobně o málo později, snad okolo roku 124 př. Kr. jako výtah z pěti knih jistého Jasona z Kyrény (píše se o tom ve 2. kap.)

Četba knih Makabejských byla velkou posilou věřících zejména v časech nebezpečí a pronásledování, např. za války a za komunistického režimu. Básník to vyjádřil jediným veršem: „Jak za dnů makkabi stůj při nás, Bože!"

V některých pramenech se píše o čtyřech knihách Makabejských. Tzv. třetí a čtvrtou knihu můžeme nalézt mezi mimobiblickými židovskými spisy. S kanonickými knihami Makabejskými mají pramálo společného: třetí je legendární výklad o vzniku svátků židů usazených v Egyptě, čtvrtá je filosofické pojednání, které vysvětluje význam a sílu židovské víry v Hospodina na základě stoické filosofie.

Připravil Mojmír Trávníček

Novokněz a misionář v Bolívii

Kněžské svěcení v sobotu 20. června na Kalvárii v Nitře s velikou radostí přijal P. Darius Čarš, který koncem května přijel po třech letech misijního působení v Bolívii na dovolenou na Slovensko. P. Daria si jistě mnoho z nás pamatuje z doby jeho působení v naší farnosti. Od září 2002 do září 2003 vypomáhal P. J. Strečkovi jako pastorační asistent v Novém Hrozenkově, Karolince a tou dobou i ve Velkých Karlovicích. Již jako kněz a hlavní celebrant poutních slavností během prázdnin zavítal na karolinskou a karlovskou pouť. V kostelech sloužil mše svaté a také promítal fotky z misií. Při všem tom shonu si našel chvilku času na mne a zodpověděl mi pár otázek.

P. Darius se narodil v roce 1977 ve Vranově nad Topľou. Do SVD vstoupil roku 1997, po ukončení studia teologie na Slovensku v Bratislavě odcestoval na doporučení generálního představeného na misie s tím, že později může požádat o vysvěcení.

Kde jste v Bolívii působil?

V diecézi Santa Cruz velké 50 000 km2 , která má 70 farností. Jsou to mnohdy velké farnosti. Například v jiné diecézi, kde Společnost Božího Slova působí, máme farnost, která má 43 filiálek-komunit.

Jak vypadá takový filiální kostel v zapadlé farnosti?

Lidé si ho většinou sami postaví, je to zároveň i jakési společenské centrum vesnice. Setkávají se tam i při poradách či slavnostech ve vesnici, při mši svaté, když přijde kněz, a v neděli při katechezích - je multifunkční. Někde je kaplička velice jednoduchá, ale někde to mají pěkné, když se jim dostane pomoci zvenku.

Jaká jsou v Bolívii náboženství?

Převážná část jsou katolíci, nějací evangelíci a poslední dobou je dost nepříjemné působení sekt.

V Bolívii je dost kněží, nebo nedostatek? Kolik je domorodých povolání?

Je velmi málo kněží. I podle rozlohy farností, bylo by lépe je rozdělit, aby byla častější návštěvnost jednotlivých komunit. Domorodých povolání je také velice málo. Z Bolívie pochází menšina kněží a biskupové jsou většinou cizinci.

Jaká je Vaše farnost v městě Santa Cruz?

Santa Cruz je největší město. Naše farnost se nachází na okraji města. Je poměrně novou farností, má deset let, protože i tato čtvrt je nová a má asi 10 tisíc farníků.

Kolik ve farnosti bylo kněží?

Byli tam tři kněží, ale nyní, když se vrátím již jako kněz, určitě jednoho z nás stáhnou.

Jaké je hlavní zaměření pastorace ve vaší farnosti?

Hlavně se snažíme dělat to, co označujeme jako klasickou pastoraci. Sloužíme mše svaté, ale kromě toho nabízíme různé programy pro děti i dospělé. Hlavně co se týče rodiny, vyplnění volného času pro děti a mladé. Různé sociální projekty, které se týkají například zdraví.

Kde bydlí lidé ve Vaší farnosti? Jsou tam třeba paneláky?

Paneláky, ty jsou pro bohaté. Jsou jen v centru města. V naší farnosti mají lidé jednoduché domy. Ti nejchudší bydlí v domcích sbitých z desek nebo vlnitého plechu. Někteří už mají vystavěné domy z cihel. Ale jsou to většinou takové velice jednoduché přízemní domečky, které mají 2 místnosti, v nich bydlí dohromady celá rodina.

Při promítání fotek jste uváděl, že lidé v Bolívii žijí až ve výškách kolem 5 000 m n.m., jak tam tito lidé žijí? Do jaké nadmořské výšky jste již zavítal?

Jednou jsme se vydali na horu Chacaltaya, která má asi 5 500 m n. m. Myslel jsem, že tam ani nedojdu. Nebylo to náročné na výstup, ale měl jsem problémy s kyslíkem.

Lidé tam žijí v takových osadách, domy jsou

Je dobré mít spoustu možností.
Ještě lepší je umět si z nich vybrat a ostatní pokojně nechat být.

velice jednoduché z nepálené hlíny, pokryté hustou trávou. Lidé tam žijí z pastýřství - vyrábí mléko, sýry a také se živí bramborami, co tam vyrostou.

Jaké jsou v Bolívii děti?

Děti jsou velice živé, spontánní. Mají v sobě veliké talenty, které mnohdy ani sami nevnímají a my se jim právě různými programy snažíme ukázat, co v nich vlastně je.

Jaké je nejčastější zábava dětí a mládeže?

Fotbal, fotbal a zase fotbal. I mezi dívkami.

Při mši jste říkal, že děti v Bolívii pracují odmala - sbírají cukrovou třtinu, pracují v dolech... Od jakého asi věku jsou zvyklé děti pracovat?

Viděl jsem děti ve věku 6-7 let prodávat na ulici a čistit boty.

Jaké je tam největší nebezpečí pro děti?

Je to nezájem rodičů. Je tam velice velká opuštěnost. Rodiče nechávají děti jen tak volně na ulici a to je to nejhorší, co pro děti může být. Rodiče mnohdy odjíždí za prací do jiných zemí. Rodiny se rozpadají a děti nechají v péči nejstaršího sourozence, který je ještě sám dítě.

A jaké je nebezpečí pro Vás, bílého kněze?

(smích) Nízké autobusy, protože tam nemohu volně stát, musím se krčit, a i tak cestou narážím hlavou o strop. (smích)

Já jsem se třeba z křížové cesty vracel hodně pozdě večer sám. Nechtěli mne nechat jít samotného. Ale já jsem tam ještě neměl žádný špatný zážitek, zatím mne nepřepadli ani neokradli. Jsou ale čtvrtě, které jsou velice nebezpečné.

Jaká tam je úroveň školství?

Státní školy mají velmi nízkou úroveň. Já sám na takové učím. Je tam hrozná byrokracie, spousta dotazníků a papírování. Když končí semestr, sedím nad papíry do třetí hodiny ráno s velkým hrnkem kafe, ale nedá se nic dělat…

Velkým problémem je, že tam neexistují střední odborné školy. Všichni mají všeobecné vzdělání a třeba automechanik se řemeslu učí od otce nebo od stýce.

Povinná školní docházka je po maturitu, ale nikdo to tam nekontroluje, mnoho dětí ve škole není, protože musí pracovat.

Jak je to s vyučováním náboženství ve školách?

Náboženství je povinné pro všechny až do maturity.

Jak se na Vás dívají děti a místní lidé? Máte světle modré oči…

Mé modré oči jsou pro ně něco…já nevím, jako kdybych spadl z nebe. (smích) Někteří mi ani nechtějí věřit, že to jsou mé oči.

Lidé, kteří nás již znají, nás přijímají jako své, ale lidé, pro které jsme cizí, se na nás dívají jako na nějaké divné turisty anebo cizince, co je přišli vykořisťovat.

Které svátky lidé více prožívají: Velikonoce nebo Vánoce?

Na Vánoce jsem byl překvapený, že v té naší farnosti až tak mnoho lidí neasistovalo, tam mnozí cestují do vesnic, odkud pochází, a tak jich tam mnoho nezůstává. Ale pro ně je velice silný a důležitý Velký Pátek. Máme procesí, obřady a také pouť - Fiesta Patronal. Přijde mnoho lidí, několik dní jsou přípravy, pořádá se velká slavnost, kde se prodává jídlo, je připraven kulturní a duchovní program. Toho se lidé hodně zúčastní. A také při slavnostech Panny Marie je to velice viditelné, silné.

Velký Pátek 2009 - při křížové cestě

Pouštěl jste nám pro ukázku i některé domorodé tance. Zkusil jste si je i tančit?

Velice brzy, protože tanec, tak jako fotbal, patří k jejich kultuře. Mladí, ale vlastně i ti starší, mě je velice rychle naučili. Velice se jim to zamlouvá, když se s nimi dokáži i takto bavit.

Oblékli Vás třeba i do domorodého kroje?

No, část kroje jsem na sobě určitě měl.

Co tam místní lidé jedí?

Nevyužívají přírodních darů. Neživí se zeleninou a ovocem, které tam roste jako divé a také se nenaučili využívat sóju, která je velice výživná. Jedí rýži a ještě tuča neboli mandioku, kořen, který chutná jako brambor. Občas, když mají peníze, si k tomu dokoupí kuřecí nebo hovězí maso.

Viděli jsme, že se tam hodně věcí dělá svépomocí. Naučil jste se i Vy něčemu novému?

(smích) Naučil jsem se plést palmy a pracovat s mačetou. Setnout tropické stromy.

Je těžké setnou tropický strom?

To je něco nepředstavitelného. Stromy jsou nejen velice objemné, ale i jejich dřevo je velice tvrdé.

V čem se liší mše sv. tady u nás a v Bolívii?

My jsme zvyklí na varhanní hudební doprovod. Tam je to spíš kytara, bubínky, nebo jiné nástroje. Závisí to od farnosti. Prožívaní mše je úplně jiné. Na lidech je vidět hloubku prožitku. Někteří jsou veselí, hlavně když jsou mládežnické mše, to je vidět život a radost.

Co bychom my jako Evropané mohli Bolívijcům závidět?

Jů…tu jejich přírodu a vše co tam mají, ale řekl bych i takovou jednoduchost života. Bezstarostnost, prožívání toho okamžiku, který právě je. Viděl jsem, jak velice silně prožívají těžké i lehké momenty života. Když je slavnost, tak je slavnost, dávají tam do toho všechno. Když zítra budou plakat, tak budou plakat, ale to bude až zítra. Žijí naplno.

Líbí se Vám v Bolívii?

(smích) Teď už ano.

Jak dlouho jste si zvykal?

Některé zážitky jsou spojené s oblastí, ve které člověk působí. Po prvních 4 měsících, po kursu španělštiny v horské oblasti, jsem musel ze zdravotních důvodů, spojených s nadmořskou výškou, sestoupit do tropické oblasti. Tehdy to bylo pro mne velice těžké zvyknout si, protože to byla změna klimatická i jazyková. Způsob výslovnosti a používání řeči je úplně jiný.

Budete se do Bolívie vracet rád?

Myslím, že velice rád.

Dokážete si představit, že byste tam strávil třeba až do důchodu?

Myslím si, že ano, ale stále to závisí od mnoha věcí.

V Bolívii působí také P. Richard Cenker, který v naší farnosti také strávil nějakou dobu jako kaplan. Jste u sebe blízko?

No, my jsme blízko, my jsme od sebe vzdáleni asi tisíc kilometrů. Dvakrát do roka se vidíme na společných akcích . On je v jiné horské oblasti. Já jsem v tropech.

Chtěl byste něco vzkázat našim farníkům?

Chtěl bych všem, se kterými jsem se během toho roku působení ve vaší farnosti setkával, vyjádřit vděčnost a poděkovat za vše co dělají nejen pro mne, ale pro všechny misionáře, kteří zde ve farnosti působili a působí. Jsem velice rád, že jste takoví pohostinní a přijímáte nás tu.

Připravila Ingrid Petřeková

Člověk vyzařuje tolik pokoje,
kolik ho má ve svém srdci.

Farní pouť do Jižních Čech

Konečně přišel 23. červenec a vydali jsme se na třídenní pouť s naším panem farářem o. Markem. Tentokrát naše cesta směřovala do malebných jižních Čech. Cílem byla návštěva mariánských poutních míst a hrozenkovského rodáka P. Tomáše Koňaříka, faráře v Římově.

První naši zastávkou bylo Kostelní Vydří. Areál kláštera karmelitánů je nejvýraznější dominantou blízkého okolí. Na vršku se tyčí poutní kostel P. Marie Karmelské. Předchůdkyní kostela byla kaple postavená nad obcí roku 1709. Dle vyprávění se kolem Boží muky, která zde původně stála, někdy ukazovala zvláštní záře. Proto na radu kněze nechal majitel panství vystavět na tomto místě kapli a umístil do ní obraz Panny Marie Karmelské. Od té doby přicházejí na toto místo poutníci prosit Pannu Marii o přímluvu. Postupně zde vznikl celý klášterní areál. Součástí služeb poutníkům je i prodej knih a suvenýrů s křesťanskou tématikou.

na křížové cestě v Římově

Dále jsme pokračovali do Třeboně. Cestou jsme pozorovali krajinu, která zaujme svou rozmanitostí. Je to kraj rybníků, které střídají lesy a malé vesničky s původními usedlostmi. Jeden z největších rybníků Svět se nachází právě u Třeboně. Je to město krásné, starobylé. Po jeho prohlídce jsme navštívili areál někdejšího augustiniánského kláštera, kterému dominuje kostel sv. Jiljí, kde náš pan farář sloužil mši svatou. Odtud jsme jeli do Českých Budějovic a tam jsme byli ubytováni.

V sobotu ráno jsme zamířili do významného poutního místa Římova, které se nachází v krásném prostředí nedaleko Českých Budějovic. Toto poutní místo bylo založeno na návrh jezuitského lékárníka Jana Gurreho z Českého Krumlova roku 1648. Je tvořeno rozsáhlou křížovou cestou, jejichž 25 zastavení je pečlivě zasazeno v okolní malebné krajině, loretánskou kaplí s čtyřbokým ambitem a kostelem sv. Ducha. Zde jsme byli srdečně přivítání P. Tomášem Koňaříkem a společně jsme se zúčastnili slavení bohoslužby. O. Tomáš nás provázel po celé křížové cestě, která má 6,5 km a u každé kapličky nám podrobně a poutavě vyprávěl o všech zajímavostech i uzdraveních, která se zde udála.

Obvyklá křížová cesta se skládá ze 14 zastavení. Je to původně španělský model, rozšířený po celé Evropě. Jenže v Římově napočítáme zastavení 25 a poslední období Ježíšova života je zde zachyceno už od chvíle, kdy se Kristus loučí s Pannou Marií. A právě například toto loučení v běžných křížových cestách nebývá zahrnuto, stejně jako další římovské zastávky. Římovská cesta věrně sleduje poslední období Kristova života přesně podle biblického popisu či dochované tradice. Proto tu nacházíme i zastavení, která jinde nejsou obvyklá.

Římovská pašijová cesta je ovšem unikátní ještě tím, že rozvržení jednotlivých zastávek v krajině prý odpovídá přesně vzdálenostem příslušných historických míst v Jeruzalémě. Dokonce i směry kapliček vůči světovým stranám zachovávají polohy jejich jeruzalémských předloh. Stavba všech zastavení byla rozložena do let 1648 až 1702, na počátku 19. století pak proběhly ještě drobné úpravy. Výsledkem je nádherné souznění krajiny s duchovním světem člověka.

Celý areál poutního místa vyžaduje soustavnou péči a opravy. Sehnat peníze na opravy je velmi těžké a tuto tíživou situaci ještě ztěžují krádeže mnohdy již opravených soch. Proto některé původní sochy jsou uloženy v depozitáři. Touto cestou děkujeme P. Tomáši za krásný den strávený v jeho přítomnosti a přejeme mu hodně sil a trpělivosti v jeho náročné práci, aby se mu podařilo tento jedinečný poutní areál zachovat pro příští generace.

Po rozloučení v Římově jsme odjeli do Českého Krumlova. Zde se nachází státní hrad a zámek, který svou architektonickou úrovní, kulturní tradicí i rozlohou patří mezi nejvýznamnější památky středoevropské oblasti.

V neděli ráno jsme putovali na Svatou Horu, do místa, kde mnozí z nás byli poprvé. Příbramská Svatá Hora je jedním z nejvýznamnějších a nejstarších poutních míst v České republice. Zúčastnili jsme se mše svaté a po ní jsme si za odborného výkladu průvodkyně prohlédli tento skvost.

Svatou Horu dle pověsti dal postavit již ve 13. století rytíř, jako poděkování Panně Marii za vyslyšené prosby, když ho ochránila před loupežníky. Původně to byla chudobná, skromná svatyně. Postupem času se věhlas Svaté Hory rozrůstal, zvyšoval se počet poutníků, prováděly se další stavební úpravy, zvláště ve druhé polovině 17. století. K dalšímu rozšíření slávy a věhlasu přispěla korunovace milostné sošky Panny Svatohorské v roce 1732, díky které se toto poutní místo zařadilo mezi nejslavnější na světě. V roce1905 byla Svatá Hora povýšena na „basiliku menší“. Areál Svaté Hory tvoří obdélný komplex se čtyřmi kaplemi v rozích. Uvnitř na vysoké kamenné terase stojí chrám Nanebevzetí Panny Marie, obklopený ambity s lunetovými obrazy a dalšími uměleckými prvky. Chloubou chrámu je i hlavní oltář, celý ze stříbra, v jeho centru je umístěna ve stříbrné skříňce soška Madony s dítětem. Celý areál je mimořádně cennou památkou a vyzdobila jej řada umělců v čele se světoznámým sochařem J. Brokoffem, malířem P. Brandlem a dalšími. Klenební pole ambitů jsou pokryta nástropními malbami zlidovělého charakteru, zobrazujícími různé neblahé události, nebezpečí či neštěstí, která se stala a při nichž vyslyšela prosby svých ctitelů a pomohla v nouzi nejvyšší P. M. Svatohorská. Poutní areál spojuje s městem Příbram 365 schodů.

Posledním zastavením na naší pouti bylo poutní místo Klokoty, které se nachází na okraji města Tábor. Tento malebný architektonický celek vystavěli benediktýni a jeho centru dominuje jednolodní kostel Panny Marie. Po prohlídce a s požehnáním jsme se vraceli domů plni nezapomenutelných dojmů a zážitků.

Touto cestou vyslovuji upřímné Pan Bůh zaplať panu faráři Markovi za přípravu poutě, organizaci a čas, který nám věnoval. Poděkování patří i všem, kteří s přípravou poutě pomáhali.

Za poutníky Marie Vrtělová

Jak čas plyne, odnáší sice hezké chvíle života, ale také milosrdně přibližuje světlý konec každého těžkého období, jímž procházíme.

Papež Benedikt XVI. na návštěvě v srdci Evropy

Je pátek krátce po poledni, nakládám do auta drobotinu, opouštím naše hory a uháním směrem k Brnu. Po cestě mne překvapí pouze velice ukáznění řidiči dodržující pravidla silničního provozu, což není většinou zvykem. Všude jsme hlídáni bystrým okem ochránců pořádku, kteří vše připravují na návštěvu hlavy církve, papeže Benedikta XVI.

V sobotu večer v centru Brna nasedáme s devítiletým synem na kyvadlovou dopravu městské hromadné dopravy a odjíždíme na letiště, kde má na pódiu u stanového městečka proběhnout Koncert naděje. Malého mám strach vzít v neděli na mši svatou, a tak jako chabou náplast mu věnuji celý sobotní večer. Nové moderní dlouhatánské kloubové autobusy pomalu přemisťují poutníky do centra dění. Vše perfektně funguje, po cestě si všímáme zátarasů a velkého množství policejních hlídek na motorkách, kteří řidičům osobních aut dokolečka vysvětlují, že tudy pro ně dnes a zítra cesta nevede. Nakupujeme upomínkové předměty pro blízké a jdeme si prohlédnout místo zítřejšího dění. Volně se procházíme po ploše, dojdeme až k pódiu, nikdo nás nezastavuje, zřejmě jsme nepřekročili zakázanou zónu a muži z ochranky se na nás jen mile usmívají. Někteří nám dokonce mávají, když si všimnou, že je fotíme. Nejsme tu sami, takových jako my je mnoho. Potkáváme jednotlivce, zamilované páry, rodinky na kolech a skupinku tuřanských (místní část Brno-Tuřany) stařenek na kole. Obejdeme si vše dvakrát, jednou za světla a podruhé až za tmy. Mezitím se při křesťanské hudbě vyřádíme u hudebního pódia, kde se schází mládež i rodiny s dětmi. Všichni jsou plni očekávání a těší se na zítřejší den. Je už po deváté večer, začínáme zívat a tak vyrážíme zpět do centra Brna.

Ó jak dobře, že zítra nejedu z Hrozenkova a nemusím vstávat na 4 hodinu na autobus! Budím se ale s Hrozenkovjany o čtvrt na čtyři (že by telepatie?), chvíli se převaluji, ale už nezaspím. S maminkou vyrážíme na rozjezd kyvadlové dopravy o půl šesté. Všude davy lidí, autobusy přistavují jeden za druhým k odjezdu od vlakového nádraží a namačkány vyráží směrem k letišti.

Tam už to také vypadá úplně jinak než včera. Je velká tma a hlavně příšerná zima (+7). Čepici jsem si vzala, ale rukavice tedy ne! Všude se valí davy lidí, je ještě tma a není moc vidět, pořadatelé u vchodu do sektorů vykřikují jeho označení a lidé pomalu zaujímají svá místa. Máme štěstí, maminka v kostele dostala přiděleny místenky do sektoru B1, myslím na Hrozenkovjany, oni s B10 na tom budou o něco hůře. Stihly jsme i úvodní průvod se sochou Panny Marie Tuřanské. Po modlitbě růžence po půl sedmé se nebe začíná barvit vycházejícím sluníčkem a všichni kolem mají skvělou náladu. Jen kdyby nebyla taková zima. Neodolám a vyrážím ještě v polotmě lovit fotky. V 7 hodin v B10 ještě nikoho známého nenajdu, to až při druhé lovecké obchůzce před 9. hodinou. Děkuji Bohu, že dorazili v pořádku a spořádaně odcházím zaujmout své místo, ze kterého se dostanu až o půl druhé. V 9 hodin, po přistání letadla s prezidentským párem, mi konečně začíná být teplo. Sundávám podšitou bundu, super teplou mikinu, kapuci i čepici. To jsem ještě nevyužila teplo pláštěnky, kterou všichni dostali v dárkovém balíčku od primátora města Brna, tak jako několik ostatních poutníků. Všichni hledíme na nebe a netrpělivě vyhlížíme letadlo s hlavou Církve Benediktem XVI. Už přistává, všichni nadšeně mávame vlaječkami i prapory a snažíme se vyrůst a zahlédnout alespoň ocas letadla rolujícího na ranveji, je 9:26. Pak už je všude kolem plno emocí. Je to nádhera, jen všem trochu dělá problémy latina, ale to se není čemu divit, když se již 50 let na středních školách nevyučuje. Čas rychle běží, mše svatá a setkání s papežem se pomalu blíží ke konci, je po poledni, Benedikt XVI. odjíždí v papamobilu směrem k letadlu a mne napadá, jestli budu mít příležitost se s ním zase někdy setkat. Je půl druhé, lidé zvolna opouštějí své sektory, protože ostražitost organizátorů opadá. Nám se zastesklo po hrozenkovských farnících a vyrážíme tedy do B10, kde se s nimi pozdravíme a společně opouštíme prostor letiště. Byl to nádherně strávený den, který velice rychle utekl, snad těch 120 tisíc poutníků, kteří dorazili nejen z České republiky, ale i okolních států, s Boží pomocí šťastně dorazí do svých domovů a v srdcích a duši jim zůstane alespoň trochu světla a lásky z tohoto setkání.

Ingrid Petřeková

Podzimní zamyšlení

Nad krajinou se snáší mlžný opar. Lesy voní nezaměnitelnou vůní jehličí, houbami a zetleným listím. V tichu je slyšet zpěv ptáků a šustění listí, to když myška, veverka, či jiný obyvatel lesa shromažďuje zásoby na zimu. Vede nás to k mlčení, rozjímání a k modlitbě. Toto ticho nás přivádí do našeho nitra k poznání sebe sama, k poznávání Božího díla v nás i kolem nás. Nechme podzimní přírodu na nás působit. Poznávání přírody nás samo vede k poznávání jejího tvůrce.

Synové a dcery svatého Františka z Asissi považují přírodu za osmou svátost. Příroda je jejich otevřeným srdcem pro krásu a hlavně láska ke všemu živému, ke všemu, čím Bůh ze své nekonečné lásky obdařil tento svět.

Příroda se po svém období rozkvětu připravuje k odpočinku, aby se probudila do nového života. Proč listí na stromech nezčerná? Namísto toho se rozzáří pestrou směsicí barev . Jako by se již stromy radovaly z toho, že zase přijde nové jaro, nový začátek. I každého z nás čeká období podzimu. Dokážeme to co příroda kolem nás? Rozzáříme se svou láskou, svou moudrostí, kterou jsme za ta léta nastřádali? Obdaříme všechny a všechno kolem nás svým úsměvem, svým pohlazením, krásou svého charakteru? Pokud se nám napoprvé něco nepodaří nezoufejme. V historii lidstva máme zářné příklady jak na to, jak prožít život ještě lépe a opravdověji.

Najděme si čas na krátkou procházku podzimní přírodou, při které můžeme všemi smysly vnímat krásu kolem nás. Najděme si také čas na Bibli a vnímejme příběhy jimiž k nám Bůh promlouvá, učme se z jeho díla a naslouchejme mu.

Připravil Bedřich Jan Dohnal

Také podzim života může být plodný,
i když úplně jinak, než byl člověk zvyklý.

Pátek 18. září 2009 - První den v Irkutsku

…Ve Vídni, po chvilkovém hledání, jsem se ocitl v pěkně zařízeném středně velkém letadle, kde nebyly ani slepice, ani berani, ani mi nohy netrčely z letadla ven, tak jak mne strašili kamarádi. Smáli se mi, když jsem jim řekl, že letím Sibiřskou aerolinkou za 9 tisíc korun až do Irkutsku (obvykle stojí let 30-40 tisíc)…

kostel Neposkvrněného srdce Panny Marie v Irkutsku

...Při zastavení letadla jsme slyšeli informaci: „Vítejte v Irkutsku, je 7:30 ráno, venku je +3 stupně Celsia.“ Podíval jsem se na hodinky – půl třetí v noci – znovu jsme předběhli čas, tentokrát o 5 hodin. Jsem dobrý! Všude chodím pozdě a tady? Jaká změna! Takže u nás doma všichni hluboce spí, je půl hodina po půlnoci. Zajímavé. Hm…skoro všechno budu odteď prožívat o 7 hodin dříve, dobré co? To je pocit…

…Irkutské letiště mi připadalo jako ze starého filmu před 40 lety. Schody do letadla, autobusy z letadla – vše dýchalo zakonzervovaností již dlouhá desetiletí. Trochu se ten pocit změnil v letištní hale. Prý to tady před půl rokem celé předělali, předtím tu byla taková zima jaká je venku, nevědělo se, kam dát kufry, kudy jít…

…Mše svatá – prvá v mém životě v Rusku, byla a zůstane nezapomenutelná. Ne vždy zde celebruje mši svatou o. biskup Kiril, většinou je na cestách. Když je doma, tak většinou jen v neděle a svátky. Dostal jsem tedy zvláštní milost, nebo mne o. biskup chtěl přivítat i mezi věřícími, nevím, ale asi to bylo to první – milost od Boha. Na mši svaté bylo sice pět a půl člověka, i tak to bylo asi pět řeholních sester-pár člověčků, ale vůbec mi to nevadilo.

Trochu jsem měl obavy, protože na fakultě při vyřizování registrace jsme se dostali do silné výměny názorů (nemějte strach všechno v úctě) ohledně sloužení mše svaté. Řekli mi, že v žádném případě nesmím pracovat, nebo něco prodávat. A tím pádem nesmím sloužit mše svaté a pracovat jako kněz. Mám studentské vízum, a proto nesmím dělat nic jiné než studovat. Namítal jsem, že jsem kněz a kněz má povinnost sloužit mši svatou v neděli a přikázaný svátek. Navzdory tomu kroutili rozhodně hlavou a říkali, že jestli by policie v Rusku zjistila, že jsem veřejně působil jako kněz, dostal bych pokutu a vyhodili by mne bez pardonu z Ruska a oni jako škola by dostali pořádnou pokutu (asi 5000 euro) a to si v žádném případě nemohou dovolit.

Později mi řekl otec biskup, že je to domluveno tak, že mohu koncelebrovat společně s jiným knězem na mši sv., ale nesmím sloužit jako hlavní kněz, kázat, zpovídat a vykonávat jiné svátosti oficiálně. To by už byla práce. Tak jsem se oblékl a vstoupil s naším otcem biskupem a ostatními kněži jako koncelebrant.

P. Róbert s jedním s vietnamských spolužáků

A zde musím smeknout…Pane, tak nádherné zpěvy-ta harmonie, melodie a krásný zpěv varhanice- sestry Roberty- to jsem ještě nikdy neslyšel. V tom skoro prázdném chrámu jsem se cítil jako v nebi a byl jsem tak šťastný, že mi několikrát vyhrkly slzy z očí..Utíral jsem si je tak, aby nikdo neviděl…nechci vyznít pateticky, přecitlivěle, ale sám jsem nechápala jak silně to na mne zapůsobilo. Řeknete si jednoduše, tak daleko, Pánu Bohu za zády, na misiích, určitě to létají jak se dá, zpívá ten kdo to trochu umí, ale toto mi jednoduše vyrazilo dech. Do slova a do písmene.

Otec biskup během své homilie, které jsem rozuměl, řekl velmi krásná a silná slova pro mou budoucí práci a život v Rusku. Bylo to, jako kdyby Marie a Ježíš stáli na jeho místě a promlouvali k mému srdci otcovskými radami do života. Shrnu to do pár bodů:

1. Vždy ve všem plň Jeho vůli, jakkoliv by se ti to nelíbilo, ne svoji, ale Jeho…Víš velmi dobře, že to je nejlepší pro tebe a pro všechny kolem.

2. Úplně se odevzdej Ježíšovi takový, jaký jsi, se vším co máš…On použije to co potřebuje a kdy to bude potřebovat. Buď klidný a úplně odevzdaný v důvěře.

3. Jestliže někdo říká, že Církev porazí, je pravda, že se to nikdy nepodaří, protože lásku samotného Boha, jeho odpuštění a milosrdenství nikdo z lidí nedokáže zničit. Mohou zabít někoho z křesťanů, nebo Boží lásku, ale odpuštění a milosrdenství, které Bůh ukryl do našich srdcí se nikomu zničit nepodaří. Zárukou je totiž sám Bůh.

4. Jestli nebudeš moci, pamatuj, že vše zmůžeš v tom, který tě posiluje a stále miluje…

5. Jestliže existuje větší chudoba člověka, tak jí určitě je vnitřní prázdnota srdce bez Boha.

6. Naše radost je radost z víry v Boha, že ho máme, že On stojí při nás, pomáhá, chrání, posiluje.

Děkuji Ti, otče biskupe, děkuji Tobě Ježíši…Věřím, že mi dáš dost sil konat podle Tvých rad…

T*o je asi 1/20 zážitků z misie v Irkutsku, které již za 10 dní pobytu stačil sepsat P. Róbert Balek SVD, který byl vysvěcen na kněze v Nitře ve stejný den jako P. Marek. Pokud máte zájem si přečíst všechny jeho zážitky, podívat se na fotky, či shlédnout krátká videa z jeho misie, můžete tak učinit na adrese www.misie.sk.*

Připravila a přeložila I. Petřeková

Skutečná hodnota našich činů i nás samých může být na hony vzdálena tomu, jak nás hodnotí naše okolí.

Říjen – měsíc zasvěcený P. Marii a modlitbě růžence

Je páteční večer před mší svatou, zastavuje mne paní Provázková, mile se usměje a začíná vykládat, že se již dlouho chystá napsat článek do Farního zpravodaje. Rozvykládá se, o čem by to asi mělo být. Domlouváme se, že příspěvek napíše do středy a pošle mi jej po otci Markovi.

Následuje sobotní ráno. Na autobusových zastávkách se shromáždili čekají poutníci na Svatý Hostýn, ale marně čekají na organizátorku zájezdu. Paní Mařenka Provázková již s nimi nebude putovat za Pannou Marií svatohostýnskou, ale někdy nad ránem zahájila jinou pouť, pouť za naší nebeskou Matkou, která ji jistě uvítá s otevřenou náručí, chytne ji za ruku a doprovodí k Panu Ježíši. Na stole však pro nás nechává vzkaz na rozloučenou v podobě slíbeného příspěvku.

Růženec – nejmilejší modlitba Panny Marie. Na všech místech světa, kde se Panna Maria zjevila a zjevuje, vybízí a prosí o modlitbu růžence. Nenechávejme se prosit a nezůstávejme nevšímaví k jejím prosbám. Udělejme si čas tu půlhodinu před mší svatou a připojme se k modlitbě svatého růžence. Panna Maria nezůstane nikomu dlužna jediný Zdrávas, bohatě se každému odmění. Stačí vnímat srdcem její přítomnost. Když vcházíme do chrámu, vítá nás každého s úsměvem, bere nás za ruku a představuje Pánu Ježíši. A Ježíš s láskou pohlíží na každého z nás, vítá nás a děkuje Matičce, že se nás ujímá. Jenže hodně zatvrzelých srdcí nevnímá, necítí něhu laskavé Matky. Nějak lhostejně přihlíží jejímu zklamání, necítí žádnou vinu na tom, že je již po modlitbě růžence a nevnímá ani bolest Ježíšovu, který vidí že je jeho Matička přehlížena. Zamysleme se nad tím a zkusme změnit svůj postoj vůči Matce Boží. Ona potřebuje naše sepjaté ruce. Modlitbou růžence jí pomáháme potírat zlo, modleme se na její úmysly a děkujme vroucně za milosti, které nám u svého Syna vyprosí. Děkujme Pánu Ježíši za Jeho i naši milovanou Matku a bude nám v jejich společnosti vždy blaze…

V pondělí mi otec Marek předává tyto řádky, čtu je a je mi smutno. S bolestí v srdci si uvědomuji, že již dlouho se na mne jejich autorka neusměje, nepodá mi ruku s přáním dobrého pokoje a neuslyším od ní: „Ingridko, něco bych pro vás do zpravodaje měla.

Text Marie Provázková
Doslov Ingrid Petřeková

Známe svůj kostel?- 6. část

Obrazy křížové cesty na stěnách kostela jsou prvkem, který náš farní kostel spojuje s ostatními katolickými chrámy i mimo naši zemi. Je to jeden z milých prvků, podle kterého poznáváme svůj domov – vždyť naším domovem je každý kostel, nejen právě ten náš.

Ostatní výzdoba je naproti tomu spíš elementem odlišujícím (pokud není součástí módních vln, které čas od času zaplavovaly kostely průmyslovými výrobky soch některých oblíbených světců nebo jejich obrazy). Chudobné venkovské kostely si zpravidla nemohly dovolit velkoryse promyšlenou výtvarnou výzdobu liturgicky čistou od předních tvůrců sakrálního umění. Bývaly odkázány na štědrost dárců, závislé na míře a úrovni jejich vkusu a jejich finančních možností. Svatí a světice, jejichž obrazy se takto dostávaly do kostelního mobiliáře, nemusely vždy odpovídat spiritualitě farnosti a odpovídat tužbám farníků, i když pochopitelně docházelo i k takovým případům. Je však nesporné, že bychom v duchovní prostoře kostela neměli mluvit o náhodě, o nahodilých přírůstcích posvátného inventáře: vždyť i každá nahodilost je podrobena Božímu řízení a může se podílet velmi prospěšně na nenápadné formaci obce.

Pokusíme se tedy – i když většinou neznáme okolnosti, za nichž ten který obraz přistál na stěnách našeho kostela – hledat a uvažovat, čím nás mohou dnes oslovit obrazy, které ke cti a slávě Boží během tří staletí života našeho kostela (ano, kostel není mrtvá hmota, kostel žije!) byly tak či onak pořízeny a chtějí těšit i naše zraky (někdy nepokojné, někdy netečné), pokud je k nim vnímavě upřeme.

Obrazy křížové cesty visí na stěnách poměrně nízko, mírně nad hlavami věřících takže nás nenutí zvedat příliš oči a procházíme-li středem kostela, zůstávají aspoň v periferním vidění. Vnikají tak do našeho života jako průvodce a vzor, který máme mít stále na zřeteli, i když právě neupínáme na něj pozornost. Obklopují nás v kostele jako stálá pobídka k Cestě, kterou je sám Ježíš Kristus. Neslouží v prvním plánu jako výzdoba, jako estetické „oživení" holých stěn, ale jako stálá výzva k následování.

Připravil Mojmír Trávníček

Svátost manželství uzavřeli

18. července v Novém Hrozenkově
Damian Frontczak a Miroslava Orságová
22. srpna v Novém Hrozenkově
Jiří Maňák a Katarína Holendová
22. srpna v Karolince
Stanislav Kročil a Alexandra Zgabajová
5. září v Novém Hrozenkově
JiříBřezina a Jana Březovjáková
12. září v Novém Hrozenkově
Petr Špalek a Markéta Koňaříková
Lukáš Malík a Daniela Pšenáková
19. září v Novém Hrozenkově
Michal Orság a Lucie Daňková
26. září v Novém Hrozenkově
Jiří Hatlapatka a Eva Orságová

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

v Novém Hrozenkově

11. července - Tibor Kababík, Diana Schořová
12. července - Ondřej Obadal, Ondřej Filip, Petr Křupala a Klára Vítková
2. srpna - Rozárie Michálková, Tomáš Stoklasa, Lucie Krutílková a Daniel Fohler
8. srpna - Týna Khazalová a Matyáš Khazal
16. srpna - Karolína Pavelková a Filip Kamenár
20. srpna - Simona Žabková
5. září - Martina Jaroslava Březinová
6. září - Ivana Chudáčková
13. září - Amálie Eva Hradilová
20. září - Dominik Číž a Lucie Marančáková

Do věčnosti nás předešli

koncem měsíce června

Miroslav Plánka (1925) z Karolinky

v měsíci červenci

Anna Frýdková roz. Orságová (1930) z N. Hrozenkova

v měsíci srpnu

František Hodulák (1910) z N. Hrozenkova
Libor Sicha (1962) ze Vsetína
Jan Zaplač (1919) z N. Hrozenkova

v měsíci září

Božena Tymráková (1927) z N. Hrozenkova
Marie Pavelková (1954) z Karolinky
Marie Provázková (1935) z Karolinky
Ludmila Zbranková (1931) z Nového Hrozenkova
Zdenka Malíková (1955) z N. Hrozenkova
Anna Gášková (1932) z Karolinky
Vincenc Jochec (1929) z N. Hrozenkova

Blízké vztahy znamenají velkou vzájemnou oporu, nezvítězí-li v nich ovšem rivalita.

SCHOLA v Karolince

zve všechny, kteří rádi zpívají a chtějí se podílet na její činnosti, na pravidelné zkoušky, které probíhají každý čtvrtek po mši svaté (cca v 18.45 hod) v místnosti „Pod věží".

Těší se na vás Martina Havlová ml.

SCHOLIČKA v N. Hrozenkově

zve všechny holky a kluky, i ogary a cérky, kteří rádi zpívají, rádi si hrají a chtějí patřit do nějakého společenství. Zkoušky máme na faře každý pátek v 15.30 hod a v neděli před dětskou mší svatou v 10 hodin.

Na všechny se těším já Jitka Haferníková

ORLI zvou děti

Začal nový školní rok a s tím začínají orelská cvičení v tělocvičně ZŠ v Novém Hrozenkově vždy ve čtvrtek od 16.30 do 18.00 hod. Sraz před budovou školy-boční vchod.

Zveme všechny, kteří mají rádi, pohyb, hry a soutěže. Těší se na vás vaši vedoucí.

M. Boháčová, Danka a Pavel Ohryzkovi

Podzimní akce v kostele Panny Marie Karmelské v Karolince

Mše svatá se zpěvy z Taizé – některý čtvrtek na přelomu října a listopadu, termín bude upřesněn na plakátcích.

Den Bible – v neděli 15. listopadu 2009 – po mši svaté připraven program pro děti, výstava v prostorách Panny Marie Karmelské a přednáška ve spolupráci s místní organizací KDU-ČSL v Karolince; program bude opět upřesněn na plakátcích. *Martina Havlová ml.*

Zprávy z Charity

Ve dnech 3. - 6. srpna 2009 se uskutečnila na Městském úřadě ve Vsetíně prodejní výstava výrobků zaměstnanců MÚ, jejich přátel a partnerských organizací. Na této výstavě byla prezentována se svými službami také naše Charita Nový Hrozenkov. Výnos z prodeje byl předán naší organizaci na pořízení dvou invalidních vozíků v hodnotě 11 800 Kč. I touto cestou bychom chtěli pořadatelům akce poděkovat - především pak paní Evě Kašparové.

7. října 2009 proběhne v rámci celé republiky Den otevřených dveří v sociálních zařízeních. K tomuto dni se také připojuje naše Charita a zve všechny na prohlídku Domova pokojného stáří v Novém Hrozenkově na Čubově a také Víceúčelového charitního domu v Halenkově.

Na přelomu října a listopadu se uskuteční sběr starého šatstva, tentokrát bude sběr v Halenkově, v novém domě, datum bude upřesněno (vyhlášením v obecním rozhlasu, v kostele).

Ve čtvrtek 3. prosince 2009 se bude konat v Hovězí tradiční Adventní koncert. Z výtěžku koncertu budou zakoupeny kompenzační pomůcky. Pozvání k vystoupení přijaly sbor Hafera z Nového Hrozenkova a studentský pěvecký sbor Gymnázia Ve Vsetíně. Začátek vystoupení bude v 18 hodin. Přijďte prosím dříve, protože koncert bude spojen s prodejem výrobků denního stacionáře (stojí to za to).

Danuše Martinková

Prosebná pouť

Náš otec arcibiskup zve 10. října farníky vsetínského děkanátu do baziliky na Svatém kopečku u Olomouce. V roce kněží zde proběhne prosebná pouť za obnovu rodin a za nová duchovní povolání. Program poutě: 16 hod-radostný růženec, 17 hod-adorace a v 18 hod pontifikální mše svatá, kterou zajišťují farnosti Nový Hrozenkov a Velké Karlovice. Prosíme vás proto o hojnou účast na této pouti. Bližší informace a dobu odjezdu autobusů oznámíme v kostele.

Ke vzpomínce na všechny věrné zemřelé - Dušičky

V neděli 1. listopadu 2009 odpoledne a v pondělí 2. listopadu 2009 po celý den bude možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. listopadu do 8. listopadu je možné získat po splnění obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Svátost smíření před Dušičkami

V týdnu od pondělí 26. října do soboty 31. října bude možnost přijetí svátosti smíření hodinu před mší svatou. V neděli 1.11. a v sobotu 2.11. to bude půl hodinu před mší svatou. Využijte prosím možnosti přistoupit ke svátosti smíření během pracovního týdne.

Program bohoslužeb o Dušičkách

Neděle 1. listopadu 2009 - Všech svatých
Karolinka:
7.30 hod - mše svatá
16.00 - pobožnost na hřbitově v Karolince
Nový Hrozenkov:
8.45 hod - modlitba růžence za zesnulé farníky
9.15 hod - mše svatá za zesnulé farníky
11.00 hod - dětská mše svatá

Pondělí 2. listopadu 2009
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
Karolinka:
16.00 hod - mše svatá
Nový Hrozenkov:
18.00 hod - mše svatá
po mši - pobožnost na hřbitově v Novém Hrozenkově při svíčkách

Zapisování mešních úmyslů

Měšní úmysly na I. pololetí roku 2010 se budou zapisovat v sobotu 28. listopadu 2009 od 8 do 11 hodin na faře v NOvém Hrozenkově. V Karolince pak v neděli 29. listopadu 2009 po mši svaté.

Roráty

pořad bohoslužeb v čase adventu
(od pondělí 30.listopadu 2009)
Karolinka:
pondělí 6.30 hod
čtvrtek 18. 00 hod
Nový Hrozenkov:
úterý, středa, pátek 6.00 hod.

Jako každým rokem prosíme maminky, babičky či hodné tetičky, aby dětem připravily na faře snídani.

Svatý Mikuláš

Děti jistě netrpělivě očekávají příchod svatého Mikuláše. Pokud budou hodné a nebudou zlobit především v hodinách náboženství,tak sv. Mikuláš je přijde navštívit v neděli 6. prosince 2009. V Karolince ráno po mši svaté a v Novém Hrozenkově po dětské
mši svaté.

Další číslo farního zpravodaje vyjde v neděli 13.prosince 2009, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do čtvrtku 3.prosince 2009.

Připravil P. Marek Poláčik, SVD
správce farnosti

Farní zpravodaj Nového Hrozenkova a Karolinky
Vydavatel a adresa redakce: Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov
Brodská 460, 756 04 Nový Hrozenkov, e-mail: farnizpravodaj.nh@tiscali.cz
Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada: Ingrid Petřeková, Mojmír Trávníček, P. Marek Poláčik SVD
Fotodokumentace do farního zpravodaje archiv občanů NH
Redakce si vyhrazuje právo úpravy a krácení příspěvků. Anonymní příspěvky neuveřejňujeme.
Náklad 300 ks. Neprodejné, pro vnitřní potřebu farnosti. Dobrovolný příspěvek 10,- Kč (náklady na tisk).